ZORII UNEI LUNGI NOPȚI

LUCIAN MERIŞCA

Mă întorceam noaptea de la cinematograf, cînd văzui în drumul spre gară, pe unde trebuia să trec, nişte panouri de tablă din acelea cu care se împrejmuiesc şantierele. Panourile erau montate de puţin timp, pentru că nu reţineam să le fi văzut şi cînd trecusem spre centru, cu tramvaiul. De altfel, erau plantate chiar în faţa pieţei gării, pe liniile de tramvai. Cînd m-am apropiat, am constatat că de fapt îmi barau calea şi trebuia să le ocolesc. Problema era: pe unde? pentru că jur-împrejur se vedeau aceleaşi panouri cu dungi verticale alb-albastre. După ce chibzuii o clipă, m-am decis să mă întorc şi să o iau pe o stradă laterală. Aici rămăsese o mică trecere, închisă însă de două rînduri de bariere dungate, una din ele avînd agăţat la un capăt un felinar roşu. Am remarcat că erau păzite de gărzi militare şi civili cu banderole. M-am mai plimbat puţin, atît cît să-mi dau seama că toate străzile, inclusiv cea pe care venisem de la film, aveau, la mare distanţă, cîte o luminiţă roşie – deci o strajă. M-am apropiat atunci de unul dintre militarii de la prima barieră şi am întrebat:

— Ce se întîmplă? Pe unde pot ajunge acasă, în cartierul meu? Drumul spre gară e blocat.

— Înapoi!

— Bine, dar e tîrziu, vreau să merg acasă!

— Dom'le, nu ne crea probleme. Avem şi noi nişte ordine şi trebuie să le executăm. Nu e voie să se apropie nimeni de barieră. Înapoi!

— Dar vreau să dorm în noaptea asta! mi-am ieşit din fire.

— Vă rog, uitaţi acolo se montează corturi, duceţi-vă şi spuneţi că nu locuiţi în zonă şi nu aveţi unde dormi.

„Ce… dracu' se întîmplă?", gîndii. Apoi m-am întors şi am

privit. Într-adevăr, pe un teren viran din faţa magazinelor noi începuseră să se monteze corturi mari, grele, de campanie. M-am îndreptat spre unul din bărbaţii îmbrăcaţi în uniforma de gărzi militare şi, stăpînindu-mi emoţia, am încercat să-i vorbesc degajat:

— Ştiţi, mi s-a spus că… nu pot ajunge acasă ca să dorm. Aveţi idee.

— Imediat, spuse bărbatul, întinzînd o sfoară de cort. Apoi scoase un formular din buzunar şi mă întrebă cum mă numesc, vîrsta, unde locuiesc, profesia. Aveţi şi buletin?

— Da, să vi-l arăt?

— Dă-l încoace. Luă buletinul şi îl băgă în listă. Apoi îmi înmînă un sac grosolan de dormit, împachetat, şi o pungă cu pesmeţi. Acuşi vom face ceai. Veţi dormi aici.

— Dar… pot să ştiu şi eu ce se întîmplă?

— Cum?! Nu ştiţi?

— Poate că ar trebui să ştiu, dar – recunosc – habar n-am de ce ne-au închis aici.

— Nici eu. Cred că e secret, dacă nu ne-au spus. Se pare că e o alarmă.

— O alarmă? Pentru?

— Nu mă întrebaţi pe mine! Oricum, nu ştiu mai mult. Eu sînt aici numai cu repartizările de saci de dormit şi pesmeţi.

Nu peste mult timp, îmi beam ceaiul şi ronţăiam pesmeţii, stînd pe o lădiţă, cu sacul de dormit pus pe spate ca să mă apere de frig. Rămăsesem singur afară, lîngă cort. „Ciudată situaţie", m-am gîndit. Apoi, în timp ce ultimele lumini de la blocurile vecine se stingeau, m-am dus şi eu să mă culc.

Peste cîteva ore auzii voci care răcneau şi cînd deschisei ochii în întunericul cortului, am rămas buimăcit. Abia peste cîteva secunde mi-am adus aminte unde mă aflam. Eram răcit şi înţepenit; alături de mine mai era cineva care dormea adînc, învelit pînă peste cap în sacul de dormit. „Ce noapte lungă", gîndii.

— Cît mai sîntem ţinuţi în carantină? auzii pe cineva strigînd

afară. Ne-am săturat, alţii au plecat deja.

Am ieşit din cort şi am privit în jur. La blocuri, oamenii stăteau la balcoane şi ferestre, studiind zona şi marginile ei. Luminile becurilor de prin apartamente păreau foarte slabe. Ceasul meu stătuse, am întrebat pe cîţiva cît ar putea să fie ora, dar se părea că tuturor li se defectaseră ceasurile. Tot rătăcind printre blocuri, am constatat că, între timp, barierele se apropiaseră de la capetele străzilor, ca şi panourile metalice, de altfel, care se vedeau mai aproape. Am băut iar un ceai fierbinte şi am mîncat iahnie de cartofi dintr-o farfurie de aluminiu, pe care mi-o dădu un soldat, altul decît cel dinainte de culcare.

Nu înţelegeam despre ce carantină atît de severă putea fi vorba şi, apoi, cine erau contaminaţii: cei din afară sau cei dinăuntrul zonei? N-aveam pe cine să întreb, pentru că toţi se fereau unul de altul.

… Sau poate numai de mine?

Totuşi trecuse prea mult timp de cînd mă culcasem şi nu se zărea nici o rază de lumină care să prevestească dimineaţa. Aşa de greu treceau nopţile numai înaintea unei lungi călătorii. Privii în sus şi nu văzui decît un întuneric uniform, pe care nu se puteau distinge nici stele, nici nori. Bineînţeles că militarii de la bariere nu ştiau sau nu voiau să spună nimic despre asta. Un fenomen astronomic inedit? Sau o experienţă militară eşuată?… De o asemenea amploare?

Cînd ni se făcu foame, soldaţii ne împărţiră conserve de concentrate, apoi am intrat din nou în cort, unde mai erau cîţiva. Discutarăm foarte puţin şi aproape numai banalităţi, ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic sau ca şi cum fiecare s-ar fi temut de ceilalţi. Apoi adormirăm şi, bineînţeles, cînd ne trezirăm era tot întuneric. Perioada următoare trecu ca de obicei: ceaiul, conserva, pesmeţii, discuţiile inutile cu gărzile militare care păzeau barierele. Am observat că unele modificări avuseseră totuşi loc: zona se restrîngea tot mai mult, la un moment dat chiar trebui să ne mutăm cortul,

pentru că ajunsese prea aproape de marginea împrejmuirii, chiar lîngă panourile de tablă. De asemenea, constatam că mulţi din cei pe care-i cunoscusem în ajun dispăruseră, nu mai erau nicăieri de găsit. Găsiseră oare o cale de a evada? M-am apropiat de un panou vopsit alb-albastru şi m-am înălţat pe vîrfuri. Tocmai căutam repede o posibilitate de a-l escalada, cînd fui luminat de o lanternă şi cineva strigă:

— Hei, ce faci acolo?… Ia pleacă la cortul dumitale. Ai insomnii cumva?…

M-am întors posomorît şi umilit şi am intrat în cort. Eram singur şi nici nu mai avea să vină careva să mă deranjeze…

Mi-am petrecut următoarele ore într-o atmosferă dezolantă de plictiseală. Am încercat să dorm, dar nu mai puteam… Acum erau şi mai puţini oameni în zonă, iar panourile metalice înconjurau doar blocul în faţa căruia erau plantate cele cîteva corturi. Am constatat că nimeni nu stă de vorbă cu mine, ba chiar că toţi mă ocolesc, la distanţă cît mai mare. Mi-am adus aminte de un joc stupid, de cînd eram mic, în care toţi fugeau din calea mea: eu eram cobea.

Am băut iarăşi ceai, am mîncat pesmeţi şi m-am culcat. Masa devenea tot mai inconsistentă, iar neliniştea mea tot mai mare, dar nu voiam să mi-o arăt, pentru a nu lăsa cumva impresia că nu ştiu ce se întîmplă. Nu reuşeam să adorm – mi-era din ce în ce mai frig. Am ieşit afară, m-am plimbat puţin, pe urmă am intrat în bloc, cu intenţia de a cere o haină să mă îmbrac – nu mai rezistam altfel! Am bătut la uşa primului apartament şi am constatat că se deschise. O deschisei mai tare şi bătui din nou. Strigai şi nu răspunse nimeni. Am intrat – pe hol, tot felul de gunoaie şi bucăţi de tencuială, ca şi cum cineva tocmai şi-ar fi mutat lucrurile de acolo. Am mai strigat o dată, deşi eram convins că nu avea nici un rost; în bucătărie, am găsit frigiderul, pe care l-am deschis. Dădui peste o oală cu sarmale şi începui să le înfulec la repezeală. Mă săturasem de conserve.

Am bătut şi la alte uşi şi apoi am intrat – apartamentele erau aproape goale, ca şi cum cei care plecaseră ar fi avut vreme să-şi ia o

mare parte din lucruri. Găsii totuşi şi un palton ponosit, într-un dulap. După ce am mîncat bine, m-am întins comod pe un divan şi, fără să vreau, am adormit.

Trezindu-mă, m-am hotărît în sfîrşit să merg afară să-i întreb din nou pe militarii de la barieră cît mai aveau de gînd să mă ţină aşa. Culmea era să fi rămas singur!… Furia îmi învinsese conformismul. Şi noaptea asta care nu se mai sfîrşea… Mi-am pus paltonul şi am coborît pe scări, tuşind; liftul nu funcţiona.

Afară nu mai era nimeni, aşa cum îmi închipuisem. Am intrat în cortul meu – pustiu; m-am dus la cortul soldatului care împărţea raţiile de alimente şi am constatat că nici acolo nu mai era nimeni.

M-am îndreptat spre una din bariere, al cărei felinar roşu era singura sursă ce ilumina împrejurimile. Cu cît mă apropiam, cu atît o senzaţie nedesluşită, un fior mă îngheţa, privind siluetele ţepene ale celor doi soldaţi care păzeau. M-am încruntat. Am privit drept în ochi pe unul dintre ei. Soldaţii nu schiţau nici o mişcare. L-am împins cu mîna pe unul, care căzu. Apoi îl doborîi şi pe celălalt, căruia capul cu bonetă i se desprinse şi se rostogoli cîţiva metri. Erau manechine. Simple momîi pentru a mă speria şi a mă determina să rămîn acolo! Acolo! Am ridicat bariera şi am ieşit, dar pe stradă nu se zărea absolut nimic, o beznă ca şi cum într-adevăr dincolo n-ar fi fost nimic. Sau nimic din ceea ce aş fi putut eu să văd.

Mersei şi la cealaltă barieră, unde găsii aceeaşi situaţie – ieşirile erau păzite de manechine. Asta era culmea! Rămăsesem singur, singur în noaptea asta absurd de lungă. Mă lăsaseră aici – cine ştie de cînd! – şi plecaseră. Era ca şi cum cineva (cine?) şi-ar fi luat toate măsurile de precauţie, alungîndu-i pe toţi ceilalţi, ca să mă **întîlnească numai pe mine.** Auzii un ţîrîit de telefon în bloc. Am intrat în fugă şi am alergat pe scări. Telefonul suna undeva la un etaj de sus iar uşa era probabil deschisă. Totul se desfăşura ca şi cum urma să primesc un mesaj. Unul foarte important. De asta, totul era transformat atît de ciudat. Abia acum îmi dădui seama…

Cînd ajunsei la etajul opt şi găsii uşa deschisă, telefonul încetă

brusc să mai sune. Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi am tras o înjurătură. Apoi m-am aşezat pe un fotoliu şi am aşteptat. Am aşteptat mult, dar nu se mai întîmplă nimic. Ieşii pe balcon, să mă răcoresc, şi privii în jur. În afară de luminile pe care le aprinsesem eu în apartamentele blocurilor şi de felinarele roşii ale barierelor, nici o lumină în tot oraşul. Un întuneric absolut. O linişte absolută. Părea că oamenii – furnici – fugiseră, lăsînd descoperit şi inanimat scheletul lucios al oraşului.

Auzii ţîrîitul brusc al telefonului şi alergai în cameră. Se întrerupsese. Telefonul mai sună de cîteva ori, dar se oprea, ca şi cum s-ar fi jucat cineva, sau ar fi fost o legătură interurbană. Sună din nou. Ridicai într-o fracţiune de secundă receptorul, cu mîna pe care o ţinusem pînă atunci înşelată pe el.

— Alo?! Alo… Alo…

Pîrîituri.

Sunete electronice. Linişte. Muzica sferelor?

Uşoare pocnituri. Apoi o voce care îmi spunea ceva, dar foarte încet şi neclar, ca de la distanţe incomensurabile. Anunţa o vizită?…

— Alo, spuse cineva distinct la capătul celălalt al firului.

— Da!! am strigat în receptor.

— Sîntem civilizaţia de pe Felen.

— Eram sigur! am exclamat. Eram sigur că e vorba de o vizită. O vizită, numai pentru mine, a unor musafiri veniţi din stele! Dar nu înţeleg, de ce m-aţi ales pe mine? Sînt un om foarte normal. Mie mi-a plăcut întotdeauna să fiu un om la locul lui! Mie niciodată nu mi-a plăcut literatura asta ştiinţifico-fantastică! Niciodată nu m-am gîndit să ajung în alte lumi sau la alte prostii ce mi-ar putea fi imputate mai tîrziu! m-am înfierbîntat eu, strigînd în telefon. De acest dialog depindea soarta mea, să-i conving să nu mă ia pe mine ca mesager. Nu vreau să mă luaţi de aici! Nu sînt un om deosebit, un exemplar reuşit. Sînt cel mai obişnuit şi terestru om şi vreau să rămîn aici!… Nu sînt bun de nimic, nu pot fi considerat un reprezentant al pămîntenilor şi al Pămîntului, mi-am jucat atunci

ultima carte.

— Ştim. Tocmai de asta te lăsăm aici, ca ghid. I-am luat pe toţi ceilalţi, ca ambasadori ai Pământului pe stele. Cu bine, auzii o voce foarte puternică, ce părea să vină din tot spaţiul înconjurător, apoi începu, brusc, să se lumineze de ziuă. Am alergat pe balcon, întunericul scădea ciudat, de la periferie spre centru, pînă cînd cerul nopţii se contractă într-un imens disc negru ce se micşora treptat. Pe urmă, în timp ce se porni un vînt puternic, discul negru se făcu din ce în ce mai mic şi dispăru.